

[Højland.]

Jeg fik et kig gennem vinduerne og kunne konstatere, at det var sådan.

Under mit 2 timers besøg arresterede politiet 6 personer, heraf 4 for åbenlys handel med hash, der indgår som en daglig fornødenhed for en ret stor part af beboerne i Christiania. En eftersøgt kriminel undslap.

Det, jeg her har omtalt, stemmer ikke overens med de rosenrøde beretninger, vi hører fra besøgende, der kun har været præseneteret for idyllen, og intet heraf fremgår af det støtteskrift for Christiania, der er udsendt under medarbejderskab af bl. a. narkotikakonsulent Tine Bryld og professor Ole Krarup. Al talen om socialt eksperiment er falsk tale.

Ansvar for tilstandene i Christiania må ikke mindst tillægges en ubeslutsom VKR-regering, der blot affandt sig med besættelsen, men et endnu større ansvar har den tidligere socialdemokratiske regering, der konfirmerede ulovlighederne omkring Christiania under betegnelsen et socialt eksperiment. Det mest fatale er vel nok, at agtværdige socialdemokrater godt presset af partiets venstrefløj hoppede på limpinden og nu ikke vil erkende fejltagelsen for ikke at tabe ansigt. Hr. Kjeld Olesen havde sikkert gjort kloge i her at indrømme, at han tog fejl, hvis han da nogen sinde selv har troet på, at selvtægt og til dels anarkistiske ideer kan være grundlag for sociale eksperimenter. Jeg anser det for helt utænkeligt, at et flertal af socialdemokratiske vælgere vil bakke hr. Kjeld Olesens standpunkt op i denne sag, hvor man åbenlyst bekender sympati for lovløshed.

Må jeg stille 3 direkte spørgsmål til hr. Kjeld Olesen. Efter samtale med hr. Kjeld Olesen ved jeg, at han næppe kan få tid i sine replikker her at besvare dem, men jeg beder så hr. Kjeld Olesen om at besvare dem i et af sine mange indlæg i aviserne om sagerne — ellers skal jeg nok nøde svarene frem.

1) Vil hr. Kjeld Olesen på baggrund af christianianitternes konsekvente vægring ved at overholde love og bestemmelser, der gælder den øvrige befolkning, og som hr. Kjeld Olesen som lovgiver selv er medansvarlig for, stadig mene, at lovløse tilstande kan tolereres under betegnelsen socialt eksperiment?

2) Hvis socialdemokratiet stadig mener, der er tale om et socialt eksperiment, hvad er da socialdemokratiets mening og hensigt hermed? Ønsker man at vurdere mulighederne for et anarkistisk samfund?

3) Har hr. Kjeld Olesen troen på, at christianitterne frivilligt forlader området efter den frist på 3 år, han har givet?

Jeg skal spare hr. Kjeld Olesen for hans mening om, at forsvarsministerens ønsker om en delvis sanering er mødt med trusler om voldelig modstand og trusler fra en kommunistisk fagforening om at forbyde sine medlemmer at deltage i dette arbejde.

Der er fra Københavns magistrat udvist store forsømmeligheder over for de opgaver, der må påhvile denne kommune med hensyn til ansvaret for sundhedsmæssige og sociale tilstande i Christiania samt overholdelse af brandvedtægterne. København har især tilsidesat lovgivningen på områder, der skulle forvaltes af børneværnet. Siden hvornår er forældremyndigheden ophævet i Danmark? Med hvilken ret forhindres forældre i at komme i kontakt med deres børn, som opholder sig i Christiania? Hvorfor befordrer Københavns socialvæsen ulovlige tilstande ved at udbetale disse børn op til 150 kr. ugentlig i lommepenge og dertil tøjpenge? Hvordan kan man støtte, at børn får lov til at skotte sig selv i omgivelser af slum, narkotika og kriminalitet?

Disse forhold formidles oven i købet af en gennem undervisningsministeriet ansat narkotikakonsulent, der så absolut medarbejder de opgaver, hun for det offentlige skulle forvalte, og for hvilke hun honoreres med et betydeligt beløb af det offentlige budget.

Københavns socialdirektorat havde stillet en medarbejder til rådighed for politiets uropatrulje. Denne medarbejder havde for et halvt års tid siden udarbejdet en rapport om sine iagttagelser under besøg i Multimediehuset. Rapporten — og det har jeg tilladelse til at sige — kaldet Rosendahlrapporten, er havnet i en skrivebordsskuffe hos chefen for Københavns børneværn, direktør Ernst Larsen, og derfra har den været uhyre vanskelig at få frem. Et medlem af dette høje tings socialudvalg har tidligere henvendt sig til direktør Larsen herom, men hr. Larsen mente ikke, rapporten kunne have nogen særlig interesse og troede i øvrigt ikke, at sagen hørte hjemme i socialudvalget,